

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
Eros estrangers: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3.—

FRESCA Y PREVISIÓ

Lo govern està tranquil,
pero com que té experiència,
pren banys... y pren precaucions:
no per pór, no; per prudència.

orellas dels que resan, á fi de que sense molestar á ningú poguessin fer tots lo seu fet?

A Vich, á causa del mal geni del arcalde, per poch hi ha un conflicte. Ab pretest de que 'l carrer de Manlleu està empedrat de poch y 'ls pals dels adornos remouhen las pedras, va impedir que 'ls vehins de dit carrer l' adornessin en lo dia de la seva festa anyal, á pesar de que primer havia concedit lo permis corresponent. Lo poble 's va cremar, la cosa va comensar á embolicarse y l' arcalde, á tall de capitá general, dictá bandos y ordres, conseguint que la població 'l poses en ridicul per medi d' inscripcions en las parets y en las balconadas.

Se veu que á Vich, á més d' haverhi gent que sab fer llangonissas, hi ha autoritats que saben fer bunyols.

ART DE DEMANAR

I

—Deu lo quart, senyor ministre.
—¿Qué se 'ls ofereix?

—Veurá.

Nosaltres som una colla d' infelissos comerciants que ab prou feynas podem viure ab lo que ara estém pagant. Entre consums, sellos, cédulas, contribucions del Estat é impostos del municipi, quan hem passat lo balans ens trobém que las ganancias se 'n han anat á can Taps, y després de descrismarnos treballant á mort tot l' any, hem d' anar sense camisa y no podem menjar pa.

—Bueno; y aixó que m' importa? Si 's troban en aquest cas, vejin d' entrá en un hospici y no 'm vinguin á amoixinar ab lamentacions y queixas que á mi no 'm venen ni 'm van.

—¡Oh, respectable ministre! Quan ens hem determinat á veni aquí á molestarlo, desde luego pot contar que ha sigut ab un objecte.

—Donchs al grá, que 's va fent tart y á las nou haig de sé al teatro.

—Pues bueno; ab tot y anar mal del modo que avants marxavam, hi estavam ja acostumat y aquí caich, allá m' aixeco, 'navam passant y adorant conformats ab la desgracia, pensant que aixis ho hem trobat y aixis tenim de deixarho; pero avuy, al 'ná á pagar la ja de sobras crescuda contribució trimestral, ens han dit que, á conseqüencia dels plans que vosté ha trassat, ens pertoca pagá 'l doble del que pagavan avants.

—¡Y qué!... Si 'ls han dit que ho paguin, ho pagan y llestos.

—¡Ay!

¿No veu que aixó es imposible? Que no 'ns vulguin rebaixar los impostos vells, conformes; ¡pero rebler més lo clau doblant altre cop los pagos!.. ¡No podem més!

—¿No?... ¡Ja iay!

Tot aixó son manganillas y excusas de comerciant: ó pagan ó se 'ls embarga.

—¡Senyor ministre, pietat! ¡miri que 'ns tira per portat!

—No miro res: ¡au, avall!

Y en efecte 'l brau ministre manté 'ls impostos fixats, y á aquells comerciants no 'ls queda altre recurs que pagar.

II

—Deu lo quart, senyor ministre.
—¿Qué passa?

—Aviat ho sabrá: suposém que 'ns deu coneixe.

—Si senyors: son comerciants.

—Som comerciants... y homes dignes que no 'ns deixem trepitjar pels esplotadors del poble.

—¡Dimontris!

—¡Oh, ja veurá!

Las cosas claras y netas. Avuy ens han entregat lo reparto del trimestre, y per ell hem vist que 'ns han duplicat las nostras cuotas. ¿Que no sab lo nostre estat? ¿que no sab que avuy apenas guanyém per aná tirant?

—Si... pero 's han de fer cárrech que 'l Tresor está apurat, y es precis fer sacrificis...

—Fássils vosté que va gras sense molestarse gayre.

—Pero, homes, haz de mirar que...

—No 'ns vingui ab tants romansos:

fin avuy havém pagat tot lo que 'ls ha dat la gana: pero som al cap de vall y l' augment que se 'ns imposa, cla y net, no 'l volém pagar.

—No obstant, si el govern s' hi empenya...

—¡Que s' hi empenyi!... Hem acordat, primé que deixá escanyarnos, tancar las portas, plegar, emigrar, fer barricadas... ¡qualsevol barbaritat!

—¡Calma, calma!... Potsé al últim tot se podrá conciliar.

—¡No! Aquí no hi cab més concili que deixarnos tots en pau y no buscars bronquinas

—¿Es dir que... —Qu' hem acabat.

Ja sab los nostres propósitos: ara per vosté fará. — Y en efecte, 'l bon ministre esborra tot lo seu plan, y concedeix sens demora lo que li han sollicitat.

C. GUMÁ.

¡IEN GUARDIA!

¡Esús Maria Joseph!

¡Tan felissos qu' eram, pensant que després de l' aprobació dels presupuestos y la retirada del emperador D. Emilio á Yuste, aixó semblaria un paradís terrenal, sense pomas provocativas ni serps tentadoras!

Ara resulta que no hi ha res de lo dit, y que un dia d' aqueste —no hi ha hora fixa— ha de passar alguna cosa grossa y terrorífica, d' aquellas que comensan conmovent los fonaments socials y acaban figurant en romansos y aucas de redolins.

—Podém dirho ab tota la boca: ¡lo govern ens ha enganyat!

—Ell estava tip d' asseguraros que un cop resolt lo problema económic, tot aniria al pé y seriam d' allí més ditxosos. Y ara surt ab la xeringa de que no hi ha res segur, que tot tremola y que á la tercera canonada las personas pacíficas s' han de retirar á casa seva.

Tancar-se las Corts y parlarse de moviments y bullangas ha sigut tot hu. No sembla sino que lo trágich y lo bufo siguin incompatibles y que 'ls revolucionaris no s' atreveixen á funcionar fins que 'ls pallassos parlamentaris tancan lo seu circo.

A Madrid se prenen precaucions.

A Valencia 's prenen precaucions.

A Barcelona 's prenen precaucions.

Si ara desgraciadament algú de vostes necessités una precaució per remey, no 'n trobaria pas cap: totas están presas.

—¿Qu' es veritat que ha de passar alguna cosa?— preguntava jo á un individu que porta 'ls cabells á la romana y está molt al intringulis de tot lo que 's relaciona ab conspiracions y assumptos tremendos.

—No ho cregui—va contestarme—: aquest istiu no pensém treballar. esperant á veure si la naturalesa ens ajuda espontáneament.

—¿La naturalesa?... ¿Cóm vol dir?

—¿No sab que 'l cólera fa temps que ronda per aquests encontorns? ¿Qui li diu que demá no 's presentarà á Espanya y comensará á fer de las sévas?

—Pero bueno; y qué?

—¿Y qué? Supos que 's desarrolla ab tota la seva forsa, y despaxa a n' en Sagasta, á n' en Moret, al general Martinez Campos, á n' en Cánovas, á n' en Romero... á tot bitxo vivent... ¿qué 's creu que aixó facilitarà poch ni gayre la realisació dels nostres plans?

—Sens dupte, sobre tot si despaxava, com diu vosté á tot bitxo vivent...

—No se 'n rigui: 'l cólera pot salvarnos y en ell confiem.

Altres revolucionaris de naixensa miran la cosa de distinta manera y quan senten parlar de las midas que 'l govern está adoptant, somriuhén ab ayre de llástima y murmuran desdenyosament.

—¡Fa bé de pendre midas! Aixis quan se quedí sense feyna, podrá dedicarse á fer de sastre.

Lo mal es que aquests belichs-rumors han comensat á circular en ocasió en que tota la gent que té quatre quartos, ó sab á qui enmatllevarlos, es á fora disfrutant de las delicias de la vida campestre.

¡Calculin quina alarma per aquestas masias y establiments d' ayguas salutíferas!

—¿Qué hi ha de nou?— escriuhén á Barcelona, per sapiguer si han de quedarse allí, ó baixar corrent, ó anársen á Fransa á menjá 'l pa de la emigració.

Y desde aquí 'ls contestan:

—«Fixament no se sab. Avuy algú que ha vist en «Martinez Campos passejantse en carretela, diu que «ha observat que 'l general se gratava 'l nas d' una manera misteriosa y amensadora.»

Un subjecte molt sensat, ab ribets de pare de familia, que aquest dia va baixar de Torelló, m' ho deya verdaderament indignat:

—Fan molt mal fet los revolucionaris d' obrar d' aquesta manera. ¿Ahont s' ha vist intentar motins y bullangas en plé istiu, quan la gent quieta está recreantse fora de casa? ¿Qué no ho veuhén que aixó perturba la digestió y fa posar las ayguas malament?

—Y donchs ¿qué voldria vosté? ¿qu' esperessin á sublevarse fins que vostés los avisessin?

—¡Qué sé jo! La més elemental prudencia 'ls aconse-

Ha no bellugarse ni fer res hasta l' hivern, quan las personas morigeradas s' están tot lo dia á casa y no hi ha perill de pendre mal.

—Siga com vulga, lo cert es qu' estém sobre un volcan y que 'ls porters del cementiri no tancan may, á fi de que en cas de necessitat no hi haja massa aglomeració á la porta.

—¿Reventará la mina? ¿No reventará? ¿Fará com certa classe de floroncos que s' esbravan pacíficament per dins?

—Aixó es lo que queda per veure.

Lo que jo 'ls asseguro es que 'ls fusionistas tenen por, molta por.

—Vejin si 'n tenen, que sé positivament que en López Dominguez, que ara es á San Sebastian á pendre banys sempre que 's fica á l' aygua porta á la butxaca un revólver carregat.

FANTÁSTICH.

pesar de haverse retirat á la vida privada D. Emilio, tot sovint posa cátedra política en lo Saló de conferencias.

L' altre dia, segons conta *El Imparcial*, desarrollava allí la següent téssis:

«Lo que haria falta ahora —deya— es que Cánovas se asimilase todos los carlistas y Sagasta todos los republicanos, y que los gobiernos durasen diez años y las Cortes veinte; pero sin discutir más que las modificaciones que sea necesario ir introduciendo en los presupuestos.»

Ja veuhén si D. Emilio mira per las institucions, que no voldria que hi hagués ni carlins, ni republicans. Tothom monárquich ab en Cánovas ó ab en Sagasta. No sembla sino que á D. Emilio li hajan donat seguidillas.

A Lugo están entusiasmats perque 'l ministre de la Guerra 'ls ha concedit una brigada.

Avuy la felicitat dels pobles consisteix en tenir guarnició. Es tant lo que pagan al govern, que quan aquest els retorna alguna cosa per conducto dels soldats que cobran, están tan contents, que encenen cohets y voltejan las campanas.

En cambi 'ls saragossans están que trinan, perque 'l regiment de artilleria que tenían l' envían á Logronyo.

Y preguntan:—¿Qué té Logronyo per enviarhi als artillers? Allí no hi ha quartels á propósit, allí no hi ha parch, allí no hi ha res.

¿Qué no hi ha res! ¡Infelissos! A Logronyo hi ha la pila baptismal ahont va ser batejat en Sagasta.

Y en l' aygua beneyta de aquella pila s' ofegan los de Saragossa.

Algúns periódichs revelan temors de que s' alteri l' ordre públich.

Se diu que á Valencia *dallonsas*, y que á Barcelona *deixonsas*.

Se agrega ademés que algúns generals com en Pavia y en Borrero, etc., etc.

En fi: lo que fuere sonará.

By: sonará, si esque á algú no li rompen l' os de la musica.

Lo senyor Maluquer ha deixat la direcció del partit fusionista de Barcelona.

¿Saben per qué?

Per... per prescripció facultativa.

Ja 'm sembla que sento al metje.

—Don Eduardo, —degué dirli— los séus mals no tindrán cura fins que 's posi un bon pegat de... —¿De qué?— De *ex-jefatura*.

Ara lo que convindria saber es lo nom del metje que tal consell li ha donat.

¿No seria pas, per casualitat, un doctor que 's diu Práxedes Mateu Sagasta?

Lo nostre D. Emili continúa tan deliciós com sempre.

Aquest dia va publicar en un periódich de la seva comunió un article que duya aquest títul:

«Hechos capitales de nuestra Europa.»

Confesso modestament que no sabia que l' Europa fos dels espanyols: al contrari tenia entés que fa temps que l' Europa s' está quedant ab nosaltres.

Pero, en fi, aixó son sutilesas que no fan al cas. Lo bo es lo comensament del article en qüestió:

LO BÓ DE LA SENMANA

UNA FESTA A LA IGLESIA DELS ÀNGELS

Y deya un sacerdot mistic a las fillas del seu cor: -¡Apa, canteu ab més brillol ¡apreteu, apreteu fort!

CAMBI DE DIRECTORS FUSIONISTAS

Diu que hi ha hagut grans reformas, diu que han tret en Maluqué, diu que aquests serán los jefes. ¡Ara si que anirém bé!

«No veo clara la política francesa.»

¿De veras?

Crech jo que 'ls francesos de bona fé menos clara veuhen la de vosté.

A Getafe hi ha hagut una execució capital. Y ab aquest motiu lo poble está consternadíssim. Se comprén perfectament y participém d' aquesta consternació. Però...

Getafe es aquell poble ahont, cada vegada que hi ha corrida de toros, quedan sobre l' arena tres ó quatre vehins morts.

¿Per qué llavors Getafe no 's consterna y abandona per sempre la diversió dels toros?

Convinguém ab que hi ha pobles que mentres pugan xalarse, segons en quina ocasió s' olvidan de consternarse.

La escena passa á Tortosa.

Un periodista que 's considera ofés per lo que un periódich clerical ha dit d' ell, troba pel carrer á un capellá, inspirador d' aquell periódich, y li demana explicacions.

¿Qué fa llavors lo capellá?

La Verdad, de Tortosa, ho diu:

«...Arremangóse los hábitos y sacando un puñal que llevaba á prevención, (una faca de palmo y medio), amenazó al señor González...»

¡Basta!

¡Una faca sota 'ls hábitos!

¡Y de pam y mitj!... ¡Horror!...

¡Vaya uns sacerdotes se crían en la vinya del Senyor!

CUENTOS

En un restaurant: -¡Mosso! ¡Vaya un bisfftech més du que m' has portat. Semb'la de caball. -Lo mosso:—No, senyor, de caball no; es de velocipedo.

Un crach de un poble de fora pregunta al arcalde: -¿Cóm es que 'l vostre fill no entra á la quinta? -Perque encare no té la edat.

-¡Com s' enten!... El vostre fill no té dinou anys? -No... y no 'ls tindrà mentres jo empunyi la vara.

Deya un propietari poch aficionat á cuidarse del seus assumptos:

—Lo qu' es l' administrador que tinch, no l' envejo á ningu. Es la méva má dreta.

—Deu ser esquerrá—vá dirli un amich.

—¿Per qué ho dius?

—Perque 'ls seus negocis van millor cada vegada y 'ls teus pitjor cada dia.

Un padri pregunta al seu fillol:

—Marianet, ¿ja has pensat lo que vols ser?

—Si, senyor; vull ser militar.

—¿Y no 't fá por lo perill de que pugan matarte?

—¿Qui m' ha de matar?

—L' enemich.

En Marianet després de reflexionar una miqueta:

—Donchs bé: vull ser enemich.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—Ca-si-mi-ro.

2.ª CONVERSA.—Tortellá.

3.ª ROMBO.—

M A R
M A R I A
B A R B A R A
R I A L L A
A N A

4.ª TRENCA-CLOSCAS.—Las Mariposas.

5.ª GEROGLIFICH.—Entre tranquils gran broma.

XARADA

Riu d' Espanya es de segu l' hu; veurás que consonant dona segona; y en la solfa veurás qu' es tres.

Qui 'l méu tot sapiguer vol que pensi un xich y després, un polítich espanyol trobará en prima-dos-tres.

V. MIRÓ SARDA.

SINONIMIA

Al carrer de la Total vaig trobar á n' en Massana

y 'm digue que 'l seu partit es la tot republicana.

CINET BARBERA Y CARGOL.

TRENCA-CLOSCAS

CARLOS BAS QUILES

TUDELA

Formar ab aquestas lletres lo titol de una comedia catalana.

J. CHALL DE REUS.

GEROGLIFICH

L VAL O

GENER

ESTUDIANT

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Ordisi Autap, Noy de Sans, Escolá Petit, Clavellina, J. D. V., Isaac Pataleta, J. Ferré y Gendre, Toros de Veureaygua, Ramón el Breve, P. Alfred P., Joseph Grau, Gil, P. Giró y B. de V., J. Purull, Agustí A. Carné, Efeceyce, J. Bagnú, D. F. E., P. Pedragosa y R. M. Colubí.—Lo qu' envian aquesta senmana no fá per casa

Ciudadans Gabriel Car. Chall de Reus, Geroni Xarrapeta, Pau Gnerá, Salvador Mauri, V. G. V., N. P. Ultra, Quimet del vi, Pascual Buryó, Ali-Babá, Emili Revoltós y Un fumador.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá R. Busquets: No veig la manera de parlarme: es un assumpto massa enredat.—A. Dies Oriol (Flix): La qüestió es més propia de ser tractada en los tribunals que 'n aquest periódich.—S. Sugrañes: ¿Creurá que no he acabat d' enténdrel?—G. Sió: Lo mateix li dich á vosté.—M. Espunya: Lo final va molt bé: illástima que 'l resto sigui tan desgarrat!—E. Serrat: No val la pena de parlarme.—Lluís Olivé: Per ser la primera, no está mal practiquis y arribará á fer alguna cosa.—J. Asmarats: Tot anirá.—Espinot: De vosté molta cosa.—S. Bonavia: Las donas es molt desigual: lo sonet, massa ordinariot.—L. Facerias: Va bé.—B. Vilaret Paciencia, á cada hu arribará 'l seu dia.—R. de Masquefa: Aquest mateix assumpto ja l' hem tractat.—A. Palau: Floraleja massa.—Mr. Eugon: Lo que diu es tan grave, que no m' atreixo á parlarme: lo sonet no va.—F. Carreras y Padrós: La xarada pot anar; lo al tre no.—Fruyt Sec: Massa seria.—Sabateret del Poble Sec: Crech que té rahó; pero no puch fer lo trabal que 'm diu. Eavihi 'l nom del falanx y 'm posaré en guardia.—Mayet: pot molt ben anar.—J. Llopart idem lo seu.—J. Farré (Un tranquil):—No es propi pel nostre periódich.—S. X. Amichs: Es molt vell y no val la pena.—F. Mar o: Lo mateix li dich.—T. Doy: Va bé.—V. Tarrida: Ja la teniam.—Carlos Martí: No es del género que 'ns convé.—D. Mont: La guardém.—Ll. Salvador: L' una es molt trista; l' altra massa trivial.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mij, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert. impresor.—Assito, 63